

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ

Η ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

Ἐκ τῆς οἰκοδεσποίνης ἐξαρτᾶται ἡ ἐσωτερικὴ εὐημερία, ἡ ὑγεία τῶν τέκνων, ἡ εὐζωία τοῦ συζύγου. Φροντίζει περὶ τοῦ ὠραίου καὶ περὶ τοῦ ὠφελίμου, διότι ἡ διευθέτησις τῆς κατοικίας τῆς εἶνε ἔργον ἐπαναλαμβάνομενον καθ' ἑκάστην. Ἡ καλὴ οἰκοδεσποίνα ἔχει ἀνάγκην ἀπασῶν τῶν γυναικείων ιδιοτήτων, τῆς τάξεως, τῆς ἐπιτηδειότητος, τῆς ἀγαθότητος, τῆς ἀγρυπνίας, τῆς ἡδύτητος. Ἐπανορθοῖ τὰς ζημίας τῆς περιουσίας, γνωρίζει νὰ μεταβάλλῃ τὴν μετριότητα εἰς πλοῦτον, τὴν δυστυχίαν εἰς εὐπορίαν. Κυβερνᾷ τέλος, κυβερνᾷ ὅπως σῶσις, καὶ τὸ κράτος αὐτῆς εἶνε πραγματικώτερον τοῦ τῶν βασιλέων καὶ ὑπουργῶν. Δύναται ὁ βασιλεὺς, ὅσον ἐπιτήδειος καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ν' ἀσφαλίσῃ τὸ κράτος τοῦ κατὰ τῶν ἀκρασιῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ καταστροφῶν τοῦ πολέμου; Ἐχει ὁ βασιλεὺς ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ψυχῶν; Δύναται νὰ διατάξῃ εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ τὴν ὁμιλίαν ἢ τὴν σιγὴν; Ἄνθρωπος καὶ πράγματα, τὰ πάντα τὸν διαφεύγουσιν. Ἡ οἰκοδεσποίνα ἀπεναντίας κρατεῖ ἐν χερσίν, οὕτως εἰπεῖν, ἕκαστον τῶν ἐμψυχούντων τὸ κράτος αὐτῆς κατοίκων καὶ ἕκαστον τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὸ ἀντικειμένων. Ἐξορίζει τῆς οἰκίας τὰς ἀσχημολογίας καὶ τὰς βιαίας πράξεις, βελτιοῖ τοὺς ὑπηρέτας ὅπως καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς, οὐδένα δὲ πάσχοντα παρορᾷ. Ταύτης ἕνεκα τὰ ἐπιπλα εἶνε καθάρια, αἱ ὀθόνηαι πάντοτε λευκαί. Τὸ πνεῦμα αὐτῆς πληροῦ τὴν κατοικίαν, τὴν διακοσμεῖ κατὰ τὴν διάνοιάν τῆς καὶ οὐδὲν λείπει τῆς οἰκογενειακῆς ταύτης κυβερνήσεως, οὔτε αὐτὸ τὸ ἰδανικὸν θέλητρον. Τίς ἐξ ἡμῶν, εὕρισκόμενος ἐν χωρίῳ καὶ διερχόμενος τὸ ἑσπέρας πρὸ κατοικίας χωρικοῦ, βλέπων δὲ διὰ τῶν ὑέλων τὴν ἐστίαν λάμπουσαν, παρατεθειμένην τὴν τράπεζαν, τὸν ζωμὸν καπνίζοντα ἐπ' αὐτῆς, δὲν ἐσκέφθη μετὰ ποιητικῆς, οὕτως

εἰπεῖν, συγκινήσεως τὸν πτωχὸν αὐτὸν ἐργάτην, ὅστις μετὰ ἡμερήσιον ἐργασίαν, ῥιγῶν ὑπὸ τὴν βροχὴν, μέλλει νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ μικρῷ τούτῳ δωματίῳ, τοσούτῳ καθαρῷ, καὶ νὰ ἀναπαύσῃ τοὺς καταβεβλημένους ὀφθαλμοὺς καὶ καρδίαν αὐτοῦ ἐκ τόσων ὀχληρῶν ἔργων; Καὶ οὗτος μὲν ἴσως δὲν συναισθάνεται τὴν εὐζωίαν ταύτην, ἀπολαύει ὅμως αὐτῆς, ἐνῶ ὁ πεπαιδευμένος μετὰ μακρὰν καὶ ἐπίμοχθον μελέτην, θεώμενος τὴν οἰκιακὴν ταύτην τακτοποίησιν, ἐν τῇ συναισθήσει τοῦ καλοῦ εὐρίσκει ἀναψυχὴν. Τὸ γαλακτοκομεῖον ἔνθα τὸ βούτυρον κατεργάζεται εἰς στιλπνὰ στρογγύλα τεμάχια, ὁ κάλαθος τῆς πλύσεως, ὁ κλίδανος ἔνθα ψήνονται αἱ πάσαι εἶνε τοσαῦτα ἀντικείμενα ἡδέας συγκινήσεως ὡς πᾶν ὅ,τι μετέχει τῆς φύσεως καὶ τῆς οἰκογενείας, ὡς ἡ θεὰ ἀγγελᾶδος βοσκούσης, καὶ ἡ θεὰ θερίζομένου ἀγροῦ.

Οἱ ἀρχαῖοι ἠσθάνοντο καὶ ἐξέφραζον θαυμασίως τὴν οἰκογενειακὴν ταύτην ποίησιν. Ἀναγινώσκοντες τὴν Ὀδύσειαν εὐχαριστοῦμεθα μᾶλλον ἐνδιατρίβοντες εἰς τὴν Ναυσικάαν καὶ Πηνελόπην, τὴν ἡγεμονίδα οἰκοδεσποιναν· ἐν τῷ Ξενοφῶντι οὐδὲν ἄλλο μᾶς θέλγει μᾶλλον τῆς ἀπεικονίσεως τῶν πρώτων ἀπολαύσεων νεαρᾶς μητρὸς.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΛΕΓΓΟΥΒΕ

ΠΙΣΤΙΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ

Εἶδον ἐνίοτε εἰς τοὺς ἀγροὺς τὸ παιδίον πλησίον τοῦ ἀροτῆρος, — δροσερὸν ἄνθος παρὰ ὠρίμῳ στάχει· τὸ παιδίον ἀκολουθεῖ μὲ ἀνοι-

κτὸν βῆμα τὴν κοπιώδη αὐλακὰ· ἴσταται ἐπὶ στιγμὴν, δρέπει ἐν ἄνθος, ῥίπτει, ὡς τὸ πτηνόν, ἤχους τινὰς εἰς τὸ κενόν—φαιδρὸν χαιρέτισμα τῆς καρδίας—καὶ ἐπαναρχίζει τὸν δρόμον τοῦ ταχύτερον. — Ὁ πατὴρ κύπτει ἐπὶ τοῦ ἀρότρου, στρέφεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι τὸ παιδίον εἶνε ἐκεῖ· τὸ ἱκαλεῖ, τὸ θεωρεῖ μετὰ τρυφερότητος, καὶ μειδιᾷ εἰς αὐτὸ ἅμα πλησιάσῃ. « Πρὸς τί, ἔλεγον κατ' ἑμαυτόν, ἡ παιδιά αὕτη; τὸ παιδίον εἶνε ἐμπόδιον μᾶλλον ἢ διασκέδασις εἰς τὸν